

DZĪVE PIRMKRISTIEŠU DRAUDZĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 2:42–46; 4:34, 35; 3:1–26; 4:1–18; Apd 5:1–11; 5:34–39.

ATMIŅAS PANTS:

“Dienu no dienas tie vienprātībā pulcējās templī; bet mājās tie lauza maizi un kopīgi ēda līksmībā un sirds vienkāršībā, slavēdami Dievu un baudīdami labvēlību tautā. Un Kungs ik dienas pievienoja viņu pulkam aizvien jaunus izglābtos” (Apd 2:46).

Agrīnās draudzes neatliekamības izjūta nevarēja būt vēl spēcīgāka. Veids, kā Jēzus bija atbildējis uz jautājumu par Mesijas valstības nodibināšanu, atstājot atvērtu laika jautājumu (Apd 1:6–8), varēja likt saprast, ka viss ir atkarīgs no Gara nākšanas un apustuļu misijas pabeigšanas. Tāpēc tad, kad pienāca Vasarsvētki, agrīnie ticīgie domāja, ka viss ir piepildījies: viņi bija saņēmuši Garu un līdzdalījuši evaņģēliju visai pasaulei. Nebija tā, ka apustuļi būtu atstājuši Jeruzālemi un izgājuši ārā pasaulē, bet pasaule bija atnākusi pie viņiem (Apd 2:5–11).

Pēc tam notika tas, ka draudze bija atteikusies no materiālām vērtībām. Izjūtot, ka laiks tuvojās noslēgumam, viņi pārdeva visu, kas tiem bija, un nodevās Rakstu pētījumiem un sadraudzībai, turpinot liecināt par Jēzu, bet tikai Jeruzālemē. Kopīgā dzīve, ko viņi bija attīstījuši, kaut arī tā bija efektīva, lai palīdzētu trūcīgajiem, drīz kļuva par problēmu, un Dievam bija jāiejaucas, lai noturētu draudzi vienotu. Šis arī bija laiks, kad viņi sāka piedzīvot pretestību. Tomēr visā tajā viņu ticība palika nesatricināma.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. jūlijā.

Mācīšana un sadraudzība

Pēc Vasarsvētkiem Lūka pāriet no stāstījuma uz vispārīgu Jeruzālemes draudzes iekšējās dzīves aprakstu. “Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām” (Apd 2:42). Četru minēto aktivitāšu pamatā ir mācīšana un sadraudzība. Saskaņā ar 46. pantu mācīšana norisinājās templī, bet sadraudzība dzīvesvietās.

Tempļa pagalmu ieskāva zem jumta esoša zona, ko bieži izmantoja rabīnu pamācībām. Tas, ka ticīgie nodevās apustuļu mācībai, parāda, ka Gara dāvana nevadīja viņus uz vērojošu reliģiju, bet uz intensīvu mācību procesu apustuļu vadībā, kuru autoritatīvo mācību apstiprināja zīmes un brīnumi (Apd 2:43).

Garīgā sadraudzība bija vēl viena agrīnās kristietības godbijību raksturojošā pazīme. Ticīgie pastāvīgi bija kopā, ne tikai templī, bet arī savās mājās, kur viņi baudīja kopīgas maltītes, svinēja Kunga Vakarēdienu un lūdza (Apd 2:42, 46). Ar tādiem ikdienas svētkiem agrīnie kristieši izteica savu cerību uz Jēzus drīzo nākšanu, kad Viņa sadraudzība ar viņiem tiks atjaunota Mesijas valstībā (Mat. 26:29).

Ticīgo dzīvesvietām bija galvenā loma agrīnās draudzes dzīvē. Ticīgie vēl joprojām apmeklēja tempļa ikdienas ceremonijas (Apd 3:1), un sabatos viņi bija kopā ar citiem jūdiem sinagogās (Jk 2:2), bet kristīgās nodošanās īpatnējie elementi tika īstenoti mājās.

Izlasi Apd 2:44, 45; 4:34, 35. Kas bija svarīgs agrīnās kristiešu sadraudzības aspekts? _____

Uzskatot, ka gals ir tuvu, viņi nolēma, ka viņu materiālajiem īpašumiem, “privātīpašumam” (izsakoties mūsdienīgāk), vairs nebija tik svarīga loma. Tāpēc likās piemēroti izmantot materiālos resursus kopīgai lietošanai. Nebija iemesla raizēties par rītdienu, jo Mesija nodrošinās visas viņu vajadzības Mesijas valstībā (Lk 22:29, 30). Šī dalīšanās ļāva viņiem piedzīvot dziļāku vienotības izjūtu, kļūstot arī par īpašu paraugu kristīgam dāšnumam.

Cik dāsni jūs esat ar to, ko Kungs jums ir devis? _____

Klibā vīra dziedināšana

Apd 3:1 Pēteris un Jānis devās uz templi, lai piedalītos lūgšanu dievkalpojumā pulksten trijos. Tas norāda uz jūdu raksturu draudzes ticībā šajā agrīnajā periodā. Tas ir, apustuļi negāja uz templi tikai tāpēc, lai pamācītu un pievērstu kādu ticībai, bet tāpēc, ka Pēteris un Jānis joprojām bija jūdi un kā tādi vēl joprojām bija nodevušies jūdu reliģiskajām tradīcijām (Apd 20:16, 21:17–26), vismaz līdz tam brīdim. Tur viņi paveica pārsteidzošu brīnumu (Apd 3:1–10), kas deva Pēterim iespēju sludināt vēl vienu svētrunu.

Izlasi Apd 3:12–26. Kādi ir daži no Pētera galvenajiem uzsvāriem šajā svētrunā? _____

Pieci galvenie punkti raksturoja pirmkristiešu sludināšanu: Jēzus bija Mesija, kas cieta (Apd 3:18), Dievs Viņu augšāmcelā (Apd 3:15), Jēzus ir paaugstināts Debesīs (Apd 3:13), Viņš nāks atkal (Apd 3:20) un nožēla ir nepieciešama grēku piedošanai (Apd 3:19).

Daudzos veidos šī ir tā pati vēsts, ko mēs nesam pasaulē, pat ja konteksts ir mainījies. Apustuļi vēl joprojām bija jūdu vidē, kur cilvēkiem bija nevis jāmaina reliģijas, bet vienkārši “jāpāriet” no vecās derības uz jauno. Kā daļai no Dieva ļaudīm viņiem bija jāpieņem Mesija un jāpiedzīvo jaunpiedzimšana, kas seko patiesai Jēzus pieņemšanai.

Tagad situācija ir atšķirīga, vēsts vēl joprojām lielā mērā tā pati: Kristus nomira par mūsu grēkiem, augšāmcelās un nāks atkal. Tas nozīmē, ka mēs varam atrast Viņā glābšanu. Pat Atkl 14. nodaļas triju eņģeļu vēsts kontekstā Jēzus Kristus krustā sišanai, augšāmcelšanai un nākšanai ir jābūt centrā tam, kā mēs pasludinām šīs vēstis.

“No visiem, kas sauc sevi par kristiešiem, septītās dienas adventistiem vajadzētu būt redzamākajiem, kas paaugstina Kristu pasaules priekšā. Trešā eņģeļa vēsts pasludināšana aicina atklāt sabata patiesību. Šī patiesība kopā ar citām, kas ietverta vēstī, ir jāpasludina, bet lielais centrs Jēzus Kristus nevar tikt atstāts ārpusē. Žēlastība un patiesība satiekās pie Kristus krusta, un taisnība un miers skūpstīja viens otru. Grēciniekam jātiek vadītam raudzīties uz Golgātu. Ar vienkāršu maza bērna ticību viņam ir jāuzticas Glābēja nopelnam, pieņemot Viņa taisnību un ticot Viņa žēlastībai.” (Elena Vaita “Evanģēlija kalpi” 156., 157. lpp.)

Pretestības rašanās

Nepagāja ilgs laiks, kad draudzes panākumi izsauca dažu Jeruzālemes vadītāju pretestību. Jeruzālemes templi vadīja augstais priesteris un viņa palīgi, no kuriem lielākā daļa bija sadukēji un farizeji. Tā kā sadukēji neticēja augšāmcelšanai, viņus lielā mērā satrauca Pētera un Jāņa sludināšana, ka Jēzus ir cēlies augšā no mirušajiem. Tempļa sargu arestēti, apustuļi tika noturēti ieslodzījumā līdz nākamai dienai, kad viņi tika vesti koncila priekšā (Apd 4:1–7).

Izlasi Apd 4:1–18. Ko Pēteris atbildēja uz jautājumu, kā vārdā viņi rīkojas? Kāda vēsts bija Pētera teiktā pamatā, ko vadītāji uzskatīja par tik apdraudošu? _____

Jautājums par pilnvarām, ko uzdeva jūdu vadītāji, norāda uz bažām par varu. Toties Pēteris paziņoja ne tikai to, ka brīnums ir veikts Jēzus vārdā, bet arī ka glābšana nāk tikai un vienīgi no Viņa. Apustuļi atradās augstākā jūdu varas orgāna priekšā, tomēr viņi kalpoja daudz augstākai autoritātei. Šie vīri bija vienkārši, neizglītoti Galilejas zvejnieki, tāpēc viņu drosme un spēja izteikties pārsteidza klātesošos. Lai gan vadītāji to nesaprata, apustuļi bija Svētā Gara pilni -- tieši tā, kā Jēzus to bija paredzējis (Mt 10:16–20).

Nebūdami spējīgi noliegt brīnumu – arī dziedinātais vīrs bija klāt, lai visi varētu viņu redzēt, – sinedrija locekļi pavēlēja apustuļiem pārtraukt sludināšanu. No vēsts viņi baidījās tikpat ļoti kā no kustības pieaugošās popularitātes. Neizvērtējot pienācīgi pierādījumus, viņi ļāva aizspriedumiem un ilgām sevi aizsargāt noteikt viņu rīcību.

Pētera pēdējie vārdi ir vieni no vislielākajiem dārgakmeņiem Apustuļu darbu grāmatā: “Spriediet paši – vai Dieva priekšā ir tainīgi jūs vairāk klausīt nekā Dievu? Mēs nevaram nerunāt par to, ko paši esam redzējuši un dzirdējuši” (Apd 4:19, 20).

Padomā par ilgām pēc varas un cik potenciāli bīstami tas var būt jebkurā līmenī un jebkurā kontekstā. Tā kā kristieši ir aicināti būt par kalpiem, kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem ar varas vilinājumu? _____

Hananja un Safira

Īpašumu atdošana kopīgām vajadzībām agrīnajā draudzē nebija obligāta. Tas ir, tas nebija formāls nosacījums, lai kļūtu par locekli. Tomēr bija vairāki brīvprātīgas devības piemēri, kas iedvesmoja visu kopienu. Viens no šādiem piemēriem ir Barnaba (Apd 4:36, 37), kam būs svarīga loma vēlāk.

Tomēr bija arī negatīvi piemēri, kas apdraudēja draudzes vienotību no iekšienes tieši tajā laikā, kad bija sākušies uzbrukumi no ārpuses.

Izlasi Apd 5:1–11. Kādas ir šī stāsta mācības? _____

Lai gan Lūka neatklāj visas detaļas, nav šaubu, ka Hananjas un Safiras galvenā problēma nebija mēģinājums paturēt naudu, bet gan maldināšana kopienas iekšienē. Viņu grēks nebija impulsīvas rīcības rezultāts, bet rūpīgi izstrādāts plāns, pārdomāts mēģinājums “pārbaudīt Kunga Garu” (Apd 5:9). Viņiem nebija pienākums pārdot savu īpašumu un atdot naudu draudzei. Tāpēc tad, kad viņi to sāka darīt, viņi, iespējams, rīkojās tikai paši savās interesēs, varbūt pat centās gūt ietekmi brāļu vidū ar kaut ko tādu, kas izskatījās pēc slavējamās labdarības.

Varbūt šāds skatījums var palīdzēt izskaidrot, kāpēc Dievs viņus tik smagi sodīja. Pat ja draudzes kopienas dzīve bija radusies no pārliecības, ka Jēzus drīz nāks, tāda rīcība, kā izdarījās Hananja un Safira jau pašā sākumposmā, varēja radīt nevērību pret to, cik svarīgi ir būt lojālam pret Dievu, lai neatstātu sliktu ietekmi uz ticīgajiem. Fakts, ka nav minēts, vai Hananjam būtu bijusi dota iespēja nožēlot, kā tas bija Safiras gadījumā (Apd 5:8), varbūt ir saistīts tikai ar to, ka ziņojums ir pierakstīts īsi.

Izšķirošais bija tas, ka viņi no sākuma līdz galam bija rīkojušies grēcīgi, un grēks ir nopietna lieta Dieva acīs (Ech 18:20, Rm 6:23), pat ja Viņš ne vienmēr to uzreiz soda. Patiesībā tam, ka sods bieži vien tiek atlikts, vajadzētu pastāvīgi mums atgādināt, cik žēlīgs ir Dievs (2Pt 3:9).

Kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai nepārkāptu žēlastības robežas, kā to izdarīja šie divi pirmkristieši draudzes locekļi? _____

Otrais arests

Ja apustuļi varēja tikt izmantoti, lai nestu Dieva spriedumu par grēku, kā tas bija Hananjas un Safiras gadījumā, viņi varēja arī tikt izmantoti, lai nestu Dieva žēlastību pār grēciniekiem. Viņu spēcīgā dziedināšanas kalpošana (Apd 5:12–16) bija taustāms pierādījums tam, ka Dieva Gars darbojas caur viņiem. Pārsteidzoši, bet tika uzskatīts, ka pat Pētera ēna var dziedināt cilvēkus. Tam visvairāk līdzinās evaņģēlija stāsts par sievieti, kas tika dziedināta, aizskarot Jēzus apģērbu (Lk 8:43, 44). Lūka tomēr neapgalvo, ka Pētera ēnai bija dziedinošs spēks, bet ka cilvēki tā domāja. Tomēr pat ja tika iesaistīta populāra māņticība, Dievs tik un tā parādīja Savu žēlastību.

Jo vairāk apustuļi tika piepildīti ar Garu un zīmes un brīnumi vairojās, jo vairāk reliģiskie vadītāji tika piepildīti ar skaudību. Tā mudināja viņus apcietināt apustuļus otrreiz (Apd 5:17, 18). Tikai pēc viņu brīnumpilnās izbēgšanas (Apd 5:19–24) un vēl vienas drosmīgas Pētera runas, kurā viņš uzsvēra, ka viņiem ir “Dievam jāklausa vairāk nekā cilvēkiem” (Apd 5:29), daži pie varas esošie sāka pārdomāt iespēju, ka varbūt tiešām šeit darbojas pārdabiski spēki.

Izlasi Apd 5:34–39. Kā Gamaliēls centās atrunāt sinderiju no apustuļu nogalināšanas? _____

Sinedriju kontrolēja saduķēji, bet farizeji veidoja ietekmīgu mazākumu. Gamaliēls bija farizejs un bauslibas mācītājs. Viņš bija tik augstu cienīts starp jūdiem, ka viņš kļuva pazīstams kā “rabān” (mūsu skolotājs), nevis vienkārši “rabi” (mans skolotājs). Pāvils bija viens no viņa mācekļiem (Apd 22:3).

Gamaliēls atsaucās uz divām citām dumpinieku kustībām Israēla nesenā vēsturē, kas arī bija piesaistījušas sekotājus un radījušas nemierus. Tomēr vadītāji tika nogalināti un viņu sekotāji pilnībā izklīdināti. Mācība, ko viņš bija guvis: ja kristīgā kustība ir cilvēciskas izcelsmes, tad tā drīz izzudīs. No otras puses, ja tā bija dievišķa kustība, kā to apgalvoja apustuļi, kā gan viņi var cerēt stāvēt tai pretī? Gamaliēla padoms tika ņemts vērā. Apustuļi tika nopērti un viņiem atkal pavēlēja nerunāt Jēzus vārdā.

Ko šis stāsts mums stāsta par to, cik nepieciešams un noderīgs bieži var būt labs padoms? Kā mēs varam mācīties būt atvērtāki pret padoma uzklaušanu, pat ja tas ir tāds, ko mēs isti negribam dzirdēt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Mēs esam pārvaldnieki, kam Kungs, kas ir devies prom, ir uzticējis rūpes par Viņa namu un Viņa interesēm, kam Viņš nāca šajā pasaulē kalpot. Viņš ir atgriezies Debesīs, atstājot mums pienākumu, un Viņš sagaida, lai mēs būtu modri un gaidītu Viņa parādīšanos. Būsim uzticīgi tam, kas mums ir uzticēts, lai Viņš, pēkšņi parādoties, neatrastu mūs guļam.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 8. sēj. 37. lpp.)

“Ļaudīm ir jāsaprot, ka viņu solījumi un apņemšanās Dieva lietai ir svēti. Šādi solījumi parasti netiek uzskatīti par tik obligātiem kā solījumi cilvēkiem. Bet vai solījums ir mazāk svēts un saistošs tikai tāpēc, ka tas ir izteikts Dievam? Vai tāpēc, ka tam trūks tehnisku apzīmējumu un to nevar uzspiest ar likumu, kristietis neņems vērā saistības, kuras viņš ar savu vārdu ir uzņēmis? Neviena likumīga saistība nav svarīgāka par to, kas ir izteikta Dieva lietai.” (Elena Vaita “The SDA Bible Commentary” 6. sēj. 1056. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Līdz ar daudz ko citu Jēzus atstāja mācekļiem divus tiešus pienākumus: Viņa drīzās nākšanas gaidīšanu un pasaulplašu misiju. Kā šiem diviem faktoriem vajadzētu ietekmēt mūsu izpratni par misiju un aicinājumu sludināt evaņģēliju pasaulei?

2. Kāds reiz teicis: “Mums jābūt gataviem, ka Jēzus nāks šodien, bet jāturpina strādāt [draudzes misijā] tā, it kā vēl būtu nepieciešami simts gadi līdz Viņa nākšanai.” Kāda gudrība ir atrodama šajos vārdos un kā mēs tos varam attiecināt uz savu dzīves aicinājumu?

3. Kāpēc Jēzus dzīvei, nāvei, augšāmcelšanai un nākšanai vajadzētu būt centrā visam, ko mēs sludinām? Vai, citiem vārdiem, kas labs ir tajā, ko mēs sludinām, ja nav šo notikumu?

4. Ko Hananjas un Safiras stāstam vajadzētu mācīt par to, cik mums ir grūti saprast citu cilvēku sirdis – vienalga, vai uz labu vai ļaunu?

5. Vai jūs pazīstat kādu mūsdienu Gamaliēlu? Vai varbūt jūs esat citiem šajā lomā? Grupā pārrunājiet tādus piedzīvojumus, kur gudra padoma došana vai saņemšana izdarīja kaut ko labu. Kādu mācību mēs varam gūt no šiem ziņojumiem?